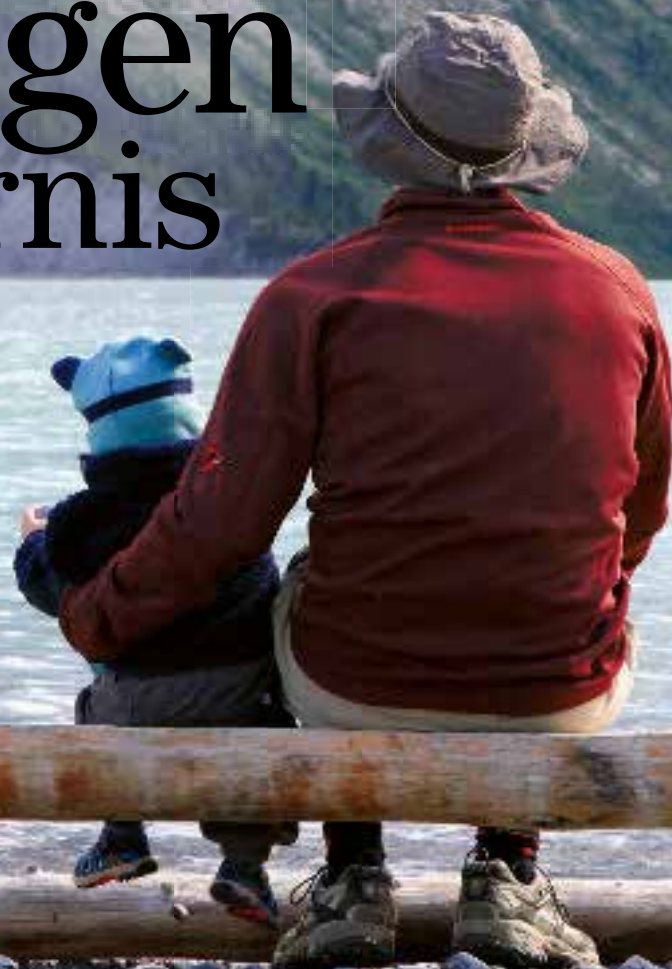

Luiers drogen in de wildernis

Met een baby door Canada

De Canadese wildernis is geen plek voor baby's. Berghutten kom je er niet tegen, beren wel. Maar de bergen roepen en het trekkingavontuur lonkt. En dus vertrekken we met onze elf maanden oude baby naar de Rocky Mountains, *into the wild*. Avontuur of waanzin?

“Die rugzak is niet te tillen!” roep ik, terwijl ik hem met moeite op mijn rug hijs. Het monster is meer dan twintig kilo en torent een eindje boven mijn hoofd uit. Het was de grootste die er te krijgen was: 90 liter, mannenformaat. Ons gepruts met afgemeten hoeveelheden melkpoeder voor het ontbijt, havervlokken en uitgetelde lucifers ten spijt verklaar ik onze poging om lichtgewicht op trekking te gaan definitief gestrand. De rugdrager die Daan draagt, is niet lichter: hij tilt de tent, het waterfilter, het eten voor vier dagen en niet het minste van alles: onze elf maanden oude baby Maurice. Alles bij elkaar zeulen we bijna 45 kilo mee.

Tijdig reserveren

Maanden voor vertrek beginnen we met de voorbereidingen. We willen uitdagende tochten maken in afgelegen gebieden waar we nauwelijks mensen tegenkomen. De grootse Canadese

wildernis ervaren. Maar welke tochten kun je maken met een baby? Hoeveel uur per dag houdt Maurice het uit in de rugdrager? En voor hoeveel dagen kunnen we eten meenemen? Tillen we al onze bagage zelf of moeten we een deel door lastdieren laten vervoeren? Vragen waarop we niet meteen de antwoorden hebben. Voorop staat dat ons plan uitdagend voor ons en flexibel voor Maurice moet zijn. Dit avontuur vraagt daarom meer voorbereiding dan normaal. Met een baby moet je alles tot in de puntjes uitdenken.

Om een idee van de gebieden en wandelroutes te krijgen, speuren we op internet, bestuderen topografische kaarten en verdiepen ons in trekkinggidsen. Willen we onze kans op een wildkampeerplek verzekeren, dan moeten we tijdig reserveren bij het Visitor Information Center van de betreffende parken, soms wel drie maanden van tevoren. Ik ben teleurgesteld als

we een maand voor vertrek te horen krijgen dat een aantal wildkampeerplekken, met plaats voor niet meer dan een handvol tenten, vol zijn.

Rugdrager vol eten

We starten bij Mount Robson, met 3954 meter de hoogste berg van de Canadese Rocky Mountains, en gaan op weg naar het turquoise Berg Lake aan de voet van de berg. Vier dagen in de natuur liggen voor ons. Maurice kan net over de rand van de rugdrager kijken; eigenlijk is die gemaakt voor grotere dreumesen. Onze keuze viel op de Deuter Kid Comfort III met zonnekap en regenhoes, omdat deze comfortabel leek en een compartiment heeft dat we kunnen volstouwen met eten voor maximaal vijf dagen. De tent binden we er aan de buitenkant omheen, en daarmee hebben we net genoeg capaciteit om al onze spullen zelf te dragen. Om Maurice te laten wennen in de drager, hebben we ‘geoefend’ in de Ardennen.

Op Daans rug doet Maurice zijn middagdutje.

In het Mount Robson Provincial Park kijkt Maurice zijn ogen uit. Er is ook zo veel te zien door zijn zonnebril die eigenlijk nog te groot is voor zijn hoofdje: een vlinder die op papa's schouder landt, ontelbaar veel bomen die voorbij glijden, bulderende watervallen en witte bergtoppen die glinsteren in het zonlicht. Elke keer als hij iets interessants ziet, wijst hij en roept hij: “Da, da!” Voor de derde keer in tien minuten trekt hij zijn zonnehoedje van zijn hoofd. Zijn andere favoriete bezigheid is slapen. Nu hij geen dutjes meer in zijn bedje kan doen, laat hij zich lekker in slaap schommelen op Daans rug. Bovendien kan hij de uren slaap die hij 's nachts overslaat, overdag inhalen. Hij wel.

Slapeloze nachten

's Nachts slaapt Maurice in zijn baby-donsslaapzak op een dubbelgevouwen matje tussen ons in. Voordat hij 's avonds in een hoekje van de tent eindelijk in slaap valt, is de binnentent een boeiend speeldomein. 's Nachts wordt hij meerdere keren gedesorienteerd wakker en zet hij het op een brullen. We proberen hem te troosten, maar na een week vol slapeloze nachten zijn we bijna radeloos. Zo hadden we het ons niet voorgesteld. Bij mij slaat de twijfel toe. Hebben we hem niet te ver uit zijn comfortzone gehaald? Geniet hij wel, of doen we het alleen voor onszelf?

Eigen melkvoorraad

Het scheelt gewicht en ruimte in de rugzak om geen melkpoeder en flesjes mee te hoeven nemen. Mijn permanente melkvoorraad, altijd bij de hand en op de juiste temperatuur, komt nu goed van pas. Geen gedoe met flesjes opwarmen, want ik kan Maurice op elk moment voeden. Daarnaast eet hij voor het eerst met de pot mee. Eten is een groot woord, want de boontjes zien er anders uit dan wanneer ze gepureerd uit de keukenmachine komen. Gelukkig is er nog iets dat hij wel eet: havermoutpap, aangemaakt met biologische schapenmelkpoeder en appel. Lichtgewicht instant maaltijden kwamen bij ons de rugzak niet in, goed eten is onze prioriteit. De extra kilo's groenten en granen op Daans rug hebben we ervoor over.

Klungelen met luiers

Wat moet je met wegwerpluiers als je ze toch niet kunt weggooien? Uitwasbare luiers bieden uitkomst: het aanbod is overweldigend en na grondig onderzoek kies ik voor de snelst drogende luier met alleen een velletje biologisch afbreekbaar papier en dito billendoekjes, die we beide in het pittoilet kunnen achterlaten. We hebben maar vijf luiers bij ons en hopen het daarmee te redden.

De twijfel slaat toe: geniet onze baby ook of doen we het alleen voor onszelf?

Vader en zoon zorgen voor een late lunch aan het Berg Lake.

Een beer steekt zijn kop tussen de bladeren door.

Dat betekent na elke vieze broek de luier zo snel mogelijk uitspoelen en maar duimen dat hij op tijd droog is voor het volgende gebruik. Klungelig spoelen we ze uit boven een hoop stenen, want het water uit de rivier mogen we alleen gebruiken om te drinken. We behangen onze rugzakken met de natte luiers, die overdag snel drogen in de zon.

Vier seizoenen

In de Rockies, en zeker in Jasper National Park, kun je alle typen weer verwachten. Sneeuw in augustus is bijvoorbeeld heel gewoon. Terwijl we onszelf op een rantsoen van twee onderbroeken en een dunne jas zetten, hebben we de mobiele garderobe van Maurice uitgebreid tot een collectie voor vier seizoenen. 's Ochtends vroeg is het fris en hijsen we hem in zijn donspak. Wanneer de zon hoog staat, draagt hij een warm hemdje, een fleecetruï en een maillot met een gevoerde broek erover en babysandalen aan zijn voeten. Hoewel wij laag na laag uitdoen tijdens het lopen, zit hij uren achter elkaar stil en koelt hij ongemerkt snel af. We pakken hem in met lamswollen wantjes, een muts en een sjaal. De sandalen wisselen we af met wollen babyboots. Die waren niet zo makkelijk te krijgen in de zomer. De zon brandt fel, dus smeren we Maurice goed in met zonnecrème factor 30. Al gauw blijkt dit niet genoeg voor zijn lichte huid en stappen we over naar de hoogste die er te vinden is, factor 60. 's Nachts draagt hij een extra warme katoenen pyjama, met voetjes, en doen we een muts op zijn hoofd zodat hij het niet koud krijgt.

Into the wild

In tegenstelling tot de Alpen, kom je in de Rockies nergens berg-hutten of bivaks tegen. Ook komen we onderweg maar weinig mensen tegen, op een dag zelfs helemaal niemand. Onze telefoon heeft al dagen geen bereik, we zijn volledig op onszelf aangewezen. Het geeft me een nog groter verantwoordelijkheidsgevoel. Er moet nu niets gebeuren, gaat het door me heen. Even vergeet ik dat we dankzij onze alpiene ervaring best weten wat we doen, maar toch. We hebben slechts een piepklein EHBO-tasje bij ons. Daarmee moeten we het in noodgevallen doen. Het flesje antibioticum en andere medicijnen hebben we achtergelaten in de auto. Een afweging tussen gewicht en noodzaak.

Beren op de weg

De Rockies vormen het leefgebied van tal van wilde dieren, zoals beren en elanden. We zijn in hun habitat en moeten die respecteren. Aan onze rugzak hangt een berenbel, die bij elke stap luid klingelt. We hebben ook een berenspray aan onze gordel hangen, voor noodgevallen. Het advies is om veel geluid te maken als we een beer zien. Door te klappen en te zingen kunnen beren ons vanaf een afstand horen en worden ze niet verrast. Toch kunnen we niet voorkomen dat we er totaal onverwacht een tegen het lijf lopen. Op minder dan vijf meter afstand springt een groot, zwart dier verschrikt weg in de bosjes. Het kan niet missen, het is een beer! De volgende dag zien we hem weer lopen, op het pad langs onze wildkampeerplek. Die middag, kilometers verderop langs het water, spotten we hem opnieuw. We steken snel een hangbrug over, duiken het bos in en hopen dat we de beer voor zijn. Maar nee. Opeens horen we geritsel in de struiken. Een zwarte kop steekt tussen de bladeren door. Ongeveer vijftig meter voor ons springt hij op het pad en loopt rustig verder naar beneden. Stapvoets volgen we hem, Daan voorop, met Maurice op zijn rug en de camera om zijn nek. Gespannen zing ik mijn stembanden schor. De hele weg naar beneden blijft de beer voor ons uitlopen. Af en toe neemt hij een ligpauze aan de kant van het pad. Dan neemt hij een doorsteek en zien we hem niet meer.

Maurice vermaakt zich opperbest met stukjes hout, steentjes, zand en een houten bank waaraan hij leert lopen. Binnen een mum van tijd zien zijn handen zwart van de aarde. We hebben geen zeep bij ons en kunnen hem alleen maar wassen met het water uit de rivier. Dat is teveel gedoe en dus doen we het niet. De komende dagen gaat hij alleen maar zwarter worden. Het is een gegeven dat we moeten accepteren. Op de terugweg springen Daan en ik een ijskoud meer in. "Wil je ook?" vraag ik aan Maurice. Ik til hem op en dip zijn tenen in het koude water. Hij trekt zijn beentjes meteen omhoog. Onze held. Vies blijven dus, totdat we hem weer in een wasbak op een gewone camping kunnen zetten.

Doorzetten loont

Dat de Canadese overheid zijn natuurgebieden streng beschermt, wordt ons steeds duidelijker. Voor elk nationaal park moet je een

toegangspas aanschaffen, er zijn quota op wildkampeerplekken en er bestaat ook een quotum voor wandelaars in bepaalde gebieden, zoals Lake O'Hara in Yoho Provincial Park, een absolute aanrader. Na drie keer tevergeefs te hebben geprobeerd een plekje in de bus te bemachtigen naar Lake O'Hara, besluiten we de elf kilometer lange busroute tot het meer te lopen. Daar begint de Alpine Circuit, een alpiene route die steil omhoog voert naar een pas en vanaf daar een omtrekkende beweging maakt om Lake O'Hara.

Waar je ook loopt, overal is het uitzicht op de vallei en het turquoise Lake O'Hara waanzinnig. Tot onze verbazing krijgen we een paar

keer de vraag van andere wandelaars of ze een foto van ons mogen maken. "Julie doen dit met een BABY! Zie je wel dat het kan!" Na drie weken in de Rockies slaapt Maurice eindelijk weer als een echte baby. ▲

Wil je ook met kleine kinderen de bergen in, maar ben je onzeker over de mogelijkheden? De NKVB organiseert een workshop Bergwandelen met kinderen van 2-7 jaar. Kijk voor meer informatie op bergsportreizen.nl en klik op gezinsprogramma. Of bestel de brochure *Van bengel tot berggeit* via nkvbwebshop.nl.

Luiers drogen aan de waslijn.

MET EEN BABY IN DE CANADESE ROCKIES

Beste periode
Juli en augustus zijn de beste maanden voor mooi weer, maar ook de drukste.

Reizen
Vliegen op Calgary of Vancouver, van daar kun je het best een auto huren.

Kaarten & Gidsen
• *Don't waste your time in the Canadian Rockies: the opinionated hiking guide*, Kathy and Graig Copeland, hikingcamping.com, 2011 (zesde editie)
• *Banff, Jasper & Glacier National Parks*, Oliver Berry and Brendan Sainsbury, Lonely Planet 2012

• Gem Trek Publishingseries: 1: *Jasper & Maligne Lake*, 1:100000 en 14: *Lake O'Hara*, 1:20000.
• Van Mount Robson is geen goede topografische kaart te vinden. Dit is ook niet nodig; bij het Visitor Information Center krijg je een overzichtskaart van het gebied met de route.

Permits
• Parks Canada Discovery Pass: toegangsbewijs tot de nationale parken
• Backcountry permit voor overnachten op wildkampeerplekken: Parks Canada Visitor Centers. Kijk op parkscanada.gc.ca.